

L'edició original en alemany fou publicada amb el títol
Kommissar Kugelblitz - Der Fall Koralle

© Ursel Scheffler
© Il·lustracions: Hannes Gerber
© Egmont Verlagsgesellschaften mbH, Köln, 1993
SchneiderBuch, www.schneiderbuch.de
© Traducció: Ramon Monton i Lara, 2008
© D'aquesta edició: Edicions del Pirata
Carrer Hurtado, 35, entresòl 3a. – 08022 Barcelona
Telèfon: 93 434 47 86 / 677 71 60 61
www.edicionsdelpirata.cat
Correu electrònic: editorial@edicionsdelpirata.cat
ISBN: 978-84-96569-50-8
Dipòsit legal: B-5.740/2008
Impressió: Romanyà-Valls, Capellades
Distribució: L'Arc de Berà, Badalona
Tel.: 93 465 30 08
Correu electrònic: comandes@arcdebera.com

Drets negociats a través d'Ute Körner Literary Agent, S.L., Barcelona
www.uklitag.com

1a. edició: febrer de 2008

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada
o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització escrita
de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta
la procedència.

Comissari
Llampec

Edicions del Pirata

Ursel Scheffler

El cas Corall

Il·lustracions de Hannes Gerber

**Ràpid com el
seu nom!**

Índex

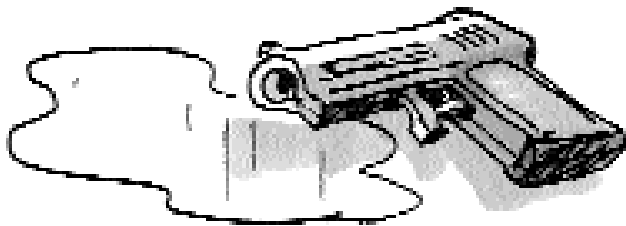
El cas Sandmann	13
Missió a Chicago	31
El cas Parsifal	55
El cas Corall	77
La rata de biblioteca	95

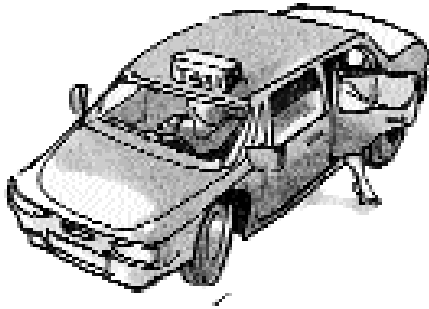

Vols comprovar si ets tan bon detectiu com el comissari Llampec?

Trobaràs la solució dels casos dins la lupa que hi ha al final de cada episodi: només cal que acostis la pàgina a un mirall. I, si ets molt hàbil, potser fins i tot la podràs llegir directament...

El cas Sandmann

Ja és aquí! —crida l'agent Pommès al seu company per la porta entreoberta.

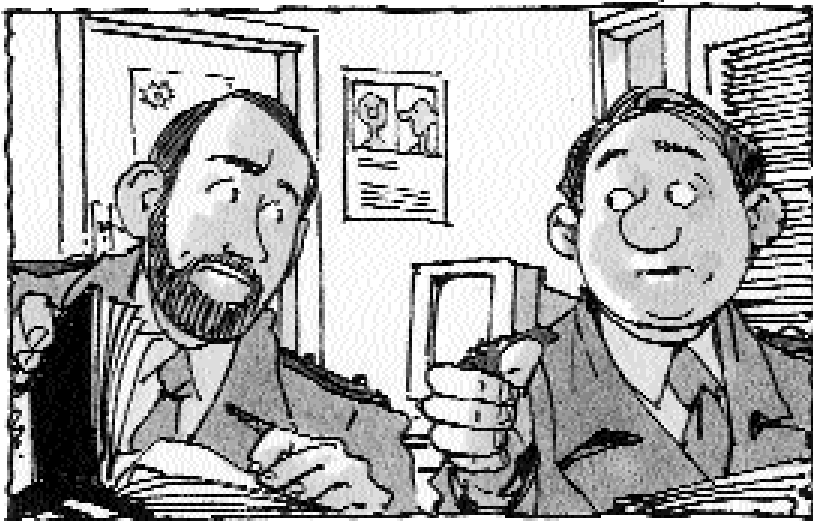
—El correu? —pregunta Zwiebel, que repassa protocols al seu escriptori entre una muntanya d'actes.

—Nooo, la nova! —li contesta l'altre, mentre entra a l'habitació.

—I què? —pregunta Zwiebel, encuriós—. Quin aspecte té?

—És bonica.

—A més a més, això! —murmura l'agent, i es torna a submergir en les seves actes, perquè acaba de sentir a fora com ressona la veu del comissari Llampec.

Zwiebel i Pommes no se senten gens entusiasmats per la presència de "la nova".

—Si tu ets la mà dreta d'en Llampec i jo sóc la seva mà esquerra,

què serà ella? —va preguntar Pommes a Zwiebel quan, fa dues setmanes, es van assabentar de l'augment de personal".

Ara ressonen pel passadís les passes feixugues del comissari, acompanyades d'unes passes més lleugeres.

—Atenció, l'enemic s'acosta!
—bromeja Pommes i s'atrinxera a la seva taula, a l'altra punta del despatx.

En Llampec entra a l'habitació de bon humor.

—I doncs, què passa aquí? Hi ha mal ambient? —pregunta, observant els seus emmurriats ajudants.

—Nooo, i ara, el que passa és que tenim massa feina! —contesta Zwiebel, tímidament.

—Bé, doncs tinc una bona notícia. Els presento la seva nova companya, Sonja Sandmann, que a partir d'ara els ajudarà.

La frase els cau com una
galleda d'aigua freda.

Sense gaire entusiasme, tots dos agents saluden la nova companya.

—Si són tan amables d'anar apartant les seves actes d'aquesta taula, la senyora Sandmann podrà posar-se a treballar de seguida. Mentre ho fan, la presentaré als altres companys de la comissaria. Fins aviat.

Pommes i Zwiebel intercanvien mirades significatives. Després, s'aixequen i netegen la tercera taula, la del racó, al costat de la finestra.

Poc després, en Llampec torna tot sol. És prou intel·ligent per a deduir el motiu del mal humor dels seus dos eficients ajudants.

—Espero que siguin amables amb la senyora Sandmann —els diu—. El meu col·lega Jens Krabbe, de Büsum, amb qui ha treballat fins ara, me n'ha fet grans elogis.

—La veritat és que hi ha feina per

a tothom —contesta Zwiebel, fugint d'estudi.

Sona el telèfon. En Llampec ha d'anar a una reunió molt important a la prefectura superior de policia.

Llavors torna Sonja Sandmann, amb un gruixut arxivador i un llibre sobre legislació europea sota el braç.

—Que potser és especialista en afers europeus? —li pregunta Pommès.

—Una mica —contesta ella, i s'asseu a la seva taula.

—Si sap preparar bé el cafè, llavors em sembla que ens avindrem força —remuga Zwiebel—. Ara mateix me'n prendria un amb molt de gust.

—M'agradaria que, d'entrada, quedés clara una cosa —diu Sonja, molt seriosa—. Jo sóc la seva companya de treball, no la seva secretària. Si s'ha d'anar a preparar el cafè, llavors, si els sembla bé, ho farem per torns. Em toca a mi, avui?

—Ja el faré jo —murmura Zwiebel, tímidament, i se'n va cap a la cafetera.

Torna a sonar el telèfon. Zwiebel contesta i anuncia:

—Pommes i Sandmann ja tenen la seva primera missió. Ordres del cap. Hi ha hagut un robatori a l'estanc Krüll del carrer del Perdiguer...

—En marxa! —diu Sonja, mentre s'afanya a pujar al costat de Pommes al cotxe patrulla—. Qui condueix?

—Jo conduiré a l'anada i vostè, a la tornada, d'acord? —demana l'agent, mentre s'asseu davant del volant.

Sonja somriu i fa que sí amb el cap. Pommes ja ha après la lliçó. Les

policies saben fer més coses que preparar el cafè! Per exemple, conduir un cotxe. Així, no caldrà que li recordi que va fer un curs de conducció esportiva amb Tütü, el famós pilot de curses, abans d'entrar a la policia.

Pommes encén el llum blau i arrenquen a tota velocitat.

Davant de l'estanc s'ha aplegat una gentada furiosa. A terra hi ha un gos pastor mort.

—Em podria haver matat a mi, si el meu fidel Hasso no hi hagués intervingut per defensar-me! —crida l'estanquer, esverat.

Sonja i Pommes examinen el lloc dels fets, interroguen els testimonis i redacten el protocol.

—O sigui que ja havia vist abans el lladre, senyor Krüll? —li pregunta Sonja Sandmann.

—Sí, ahir mateix! Va ser després
que vingués el netejador de finestres
—contesta l'estanquer.

—Era a la finestra lateral, amb el
nas enganxat al vidre. Miri, allà, on hi
ha els encenedors daurats. Encara es
pot veure una taca a la finestra!

—exclama la senyora Krüll, assenyalant amb el dit.

—I quin aspecte tenia? El podria reconèixer en una foto? —li demana Pommès.

—I tant! Era si fa no fa de la mateixa alçada que el meu home, però més prim. Tenia els cabells foscos, una mica llargs, la cara beguda i una piga a la barbeta.

—Portava una jaqueta d'esport de color blau marí, una gorra de beisbol i guants amb forats als artells —afegeix el seu marit.

—Eren guants de pilot de curses —precisa la senyora Krüll, amb desimboltura.

—Sí, això també em va cridar l'atenció! Els devia portar perquè no volia deixar empremtes.

—Són de pell de color marró clar. Avui els he vistos perfectament. Al

capdavall, m'ha apuntat amb la pistola al nas —afirma el marit.

"Durant els fets, portava guants", apunta Pommès al protocol, i murmura:

—Per tant, no cal que busquem empremtes digitals.

—Era un professional! Algú com ell no deixa empremtes —exclama esverada la senyora Krüll, que és una gran lectora de novel·les policiaques durant el seu temps lliure—. És una sort que no ens hagi matat!

—Però, per què ha disparat?
—s'estranya Sonja.

—Segurament que en té la culpa la meva dona —diu l'estanquer, sospirant—. Quan ha volgut ficar en un sac els encenedors daurats i les pipes més cares, l'ha insultat, i estava tan enrabada que li ha començat a tirar revistes.

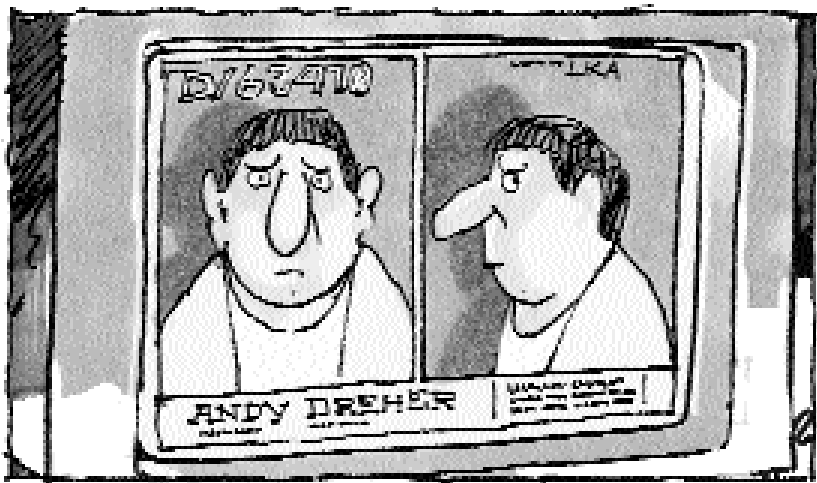
—Sí, sí, volia fer fugir aquell pocavergonya! —s'indigna la senyora Krüll—. S'acabava de ficar la pistola a la butxaca, perquè necessitava les dues mans, i he pensat: ara és la teva...

—Jo el volia agafar pel coll —exclama el senyor Krüll, empipat.

—Però ell ha estat més ràpid i li ha tocat el rebre al nostre Hasso. La resta de la història, ja la sap.

Gràcies a l'exacta descripció del matrimoni Krüll, als arxius de la policia troben una imatge del sospitós. Es diu Andy Dreher i té antecedents penals per dos casos de robatori a mà armada.

Naturalment, Dreher ho nega tot, fins i tot quan, en un escorcoll domiciliari, Sonja Sandmann i Pommes troben a casa seva una jaqueta esportiva de color blau marí i els guants de pilot de curses.

—I això què demostra? Hi ha milers de persones que tenen uns guants com aquests —afirma, desvergonyit—. A més, jo no he estat mai en aquell estanc! Al capdavant, no fumo!

En l'escorcoll domiciliari, de fet,
no troben ni rastre del botí.

—Estic segura que va ser ell —diu
Sonja Sandmann.

—Però com podem demostrar-ho?
—reflexiona Pomes.

Llavors, Sonja Sandmann té una
idea i torna a l'estanc amb un home
del departament de comprovació d'em-
premtes. Després va a veure el comissa-
ri Llampec i li explica com pot acusar
el sospitós.

En Llampec està entusiasmat.
—Això no és gens habitual, gens habitual —diu, somrient satisfet—, però és una manera excel·lent d'identificar el sospitós.

I després felicita la seva intel·ligent col·laboradora pel primer cas que ha resolt.

Pregunta a tots els detectius amb bon nas que han descobert que aquest cas era clar com l'aigua:

Quines proves ha trobat Sonja a l'estanc?

Solució:

